

De samlede økonomiske konsekvenser (mio. kr.) fremgår af skema 1 nedenfor.

4.1.1. Ændring af ulykkesbegrebet

En forenkling og udvidelse af ulykkesbegrebet vil medføre merudgifter til méngodtgørelse og erhvervs-
evnetabserstatninger i størrelsesordnen 320 mio. kr. årligt (PL:2002), når ændringen får fuld effekt. Merudgiften afholdes af forsikringsselskaber og selvforsikrede offentlige arbejdsgivere. Via forhøjede præmiebetalingen vil merudgiften blive overvæltet på private og offentlige arbejdsgivere. På grundlag af den nuværende fordeling af erstatningsudgifterne anslås det, at merudgiften for offentlige arbejdsgivere vil udgøre 107 mio. kr. (heraf 27 mio. kr. for staten og 80 mio. kr. for amter og kommuner), og udgiften for private arbejdsgivere vil udgøre 213 mio. kr.

Det vurderes, at udgifterne først vil nå det fulde niveau efter ca. 5 år. Det skyldes, at forslaget alene får betydning for skader, der opstår efter forslaget ikrafttrædelse. Opgørelser over erstatningsudgifter har vist, at størstedelen af udgifterne ligger mellem 1 år og 2 år efter, at sagen er anmeldt. Opstramningen af lovens frister for sagsbehandling vil dog indebære en fremrykning heraf. Dertil kommer, at lovens regler om genoptagelse giver mulighed for, at sagerne kan genoptages, når de helbredsmæssige forhold ændrer sig. Da forsikringsselskaberne skal hensætte reserver, allerede når sagen anmeldes, vil private arbejdsgivere imidlertid blive påført den fulde merudgift allerede det første år, mens udgiften for staten og de selvforsikrede kommuner og amtskommuner først vil slå fuldt igennem efter ca. 5 år. Det skønnes, at udgiften for selvforsikrede kommuner og amtskommuner udgør ca. 20 mio. kr. ud af merudgiften på 80 mio. kr.

Merudgiftens udvikling for staten og kommunerne anslås (mio. kr.), som det fremgår af skema 2 nedenfor.

Beregningerne er foretaget på baggrund af afgørelser i arbejdsskadesager truffet i perioden 1997-2000. I dag anerkendes ca. 70 pct. af ulykkerne og ca. 4 pct. af de pludselige løfteskader. Når ulykkesbegrebet ændres, så der ikke længere skal tages stilling til, om påvirkningen har været usædvanlig eller forventelig, skønnes det, at anerkendelsesprocenten vil stige til ca. 85 pct. Det er dog ikke alle anerkendte skader, der medfører erstatning. Der kan efter lovgivningen alene gives godtgørelse for varigt mén, hvis det er over 5 pct., og erstatning for erhvervsenetab på mere end 15 pct.

I perioden 1997 til 2000 lå gennemsnitserstatningerne pr. anerkendt ulykkesag på ca. 91.000 kr. (2002

PL). Som følge af de foreslåede ændringer skønnes det, at der vil blive anerkendt 3.500 flere sager, hvilket samlet set giver en merudgift på ca. 320 mio. kr.

En sammenlægning af pludselige løfteskader og ulykkestilfælde vil betyde en ændring i forbindelse med dækning af de samlede erstatningsudgifter for pludselige løfteskader. Pludselige løfteskader vil ikke længere høre ind under Arbejdsmarkedets Erhvervs sygdomssikring (AES), men vil overgå til forsikringsselskaber og selvforsikrede offentlige arbejdsgivere.

En overførsel fra Arbejdsmarkedets Erhvervs sygdomssikring til forsikringsselskaber og selvforsikrede vil ikke i sig selv medføre ekstra udgifter, men der kan blive tale om en helt minimal byrdemæssig forskydning mellem arbejdsgiverne.

4.1.2. Ændring af erhvervs sygdomsbegrebet

Justering af erhvervs sygdomsbegrebet, så der lempes på kravene til bevisførelse ved anerkendelse, vil indebære merudgifter til erstatninger på ca. 240 mio. kr. årligt (PL:2002), når ændringen er slået fuldt igennem. Det skal bemærkes, at beregningen er behæftet med en meget betydelig usikkerhed, idet merudgifterne skønnes at blive i størrelsesordnen 160-320 mio. kr. Merudgiften skal afholdes af Arbejdsmarkedets Erhvervs sygdomssikring, men udgiften vil via bidragsbetalingen til Arbejdsmarkedets Erhvervs sygdomssikring blive overvæltet på offentlige og private arbejdsgivere. På grundlag af den nuværende fordeling af erstatningsudgifterne anslås det, at statens andel af udgifterne vil udgøre 2 mio. kr., kommuner og amtskommuners merudgift vil udgøre 16 millioner kr., mens udgiften for private arbejdsgivere vil udgøre 222 mio. kr. Også fordelingen af merudgifterne på sektorer er behæftet med en meget betydelig usikkerhed.

Det vurderes, at erstatningsudbetalingerne først vil nå den fulde effekt efter 5 år. Det skyldes, at lovforslaget alene får betydning for sager anmeldt efter lovens ikrafttræden. Da Arbejdsmarkedets Erhvervs sygdomssikring skal hensætte reserver allerede på anmeldelsestidspunktet, vil den fulde udgift imidlertid blive påført arbejdsgiverne allerede det første år efter forslaget ikrafttræden.

Forslaget vil især indebære, at flere erhvervs sygdomme, der skyldes nedslidning af bevægeapparatet, vil blive anerkendt. Anerkendelsesprocenten for lidelser i bevægeapparatet er i dag på ca. 7 pct. En ændring af anerkendelseskriterierne skønnes at ville forhøje anerkendelsesprocenten for denne type skader til 20-25 pct., hvilket svarer til gennemsnittet for alle erhvervs sygdomme. Beregningerne er foretaget på baggrund af afgørelser i 2000 for bevægeapparatlidelser.